

[Holstein.]

Afskaffelse, uanset at Regeringens samlede Krisepolitik og Planøkonomi herefter indskrænker sig til Nødhjælpsarbejder og nye Statslaan, saa tror denne højtærede Regering sig i Besiddelse af fornøden moralsk Autoritet, saglig Kompetence og politisk Tillid til uden videre med en demagogisk Gestus og et grundlovsmæssigt Pennestrøg at kræve Landstinget afskaffet. Som den røde Besegling og som Afslutning paa det danske Folks hundredaarige forfatningspolitiske Guerillakrige er Slutresultatet og Facit af det frie Folkestyres Æra blevet, at Demokratiet ikke kan regere, undtagen naar og for saa vidt Forfatningen sikrer et oligarkisk Diktatur.

Thi naar en Regering staar med eet Mandats Flertal i Folketinget, et Mandatflertal, som hviler paa et Valgtilsagn, som de efterfølgende Regeringshandling, som den ærede konservative Ordfører sagde i Gaar, har gjort til en dundrende Valgløgn, og naar samtidig det vælgermæssige Grundlag for et saadant Diktatur er 805 000 Vælgerstemmer ved sidste Valg for de to Regeringspartier og 740 000 cirka for alle andre Partier, og der samtidig er ca. 350 000 Vælgere, som overhovedet ikke har deltaget i Afstemningen, saa vilde man ikke med Sandhed kunne sige, at de diktatoriske Beføjelser, som maatte blive Regeringen til Del, hvis den kunde skaffe sig det forfatningsmæssige Grundlag, som det er tilsigtet at skaffe ved denne Grundlovsændring, og som hviler paa Forventningen om, at Folketingets Flertal vil blive et socialdemokratisk-radikalt Flertal, saa kan man ikke med Rette sige, at det, Regeringen tilstræber, er et folkeligt Diktatur. Nej, det, den tilstræber, er et oligarkisk Diktatur i Forventning om, at dette Diktatur vil komme til at hvile i Socialdemokratiets Hænder.

I Virkeligheden er de Principper, hvis der overhovedet kan tales om Principper, som ligger til Grund for Regeringens Grundlovsforslag, stik imod det frie Folkestyre, mod Demokratiets egentlige Grundprincipper. I Demokratiet skulde jo ikke Flertalsinteressen, men Fællesinteressen være det afgørende; men den blot talmæssige Styrke for en vis Interessegruppe giver aldselse ikke et Billede af denne bestemte Interessens Betydning og Værd for Helheden. Regering og Flertal driver den samme Forretning — det er et almindeligt gængs Fænomen i vore Dages udartede Demokratier — nemlig Indrømmelser til Enkeltinteressen og Enkeltinteresserne paa Fællesinteressens Bekostning med det Formaal at gøre Regerin-

gens Magtstilling saa stærk som mulig. Naar et Flertal ved Hjælp af det brutale Tal, tilmed et Tal, som ofte er tilvejebragt ved usømmelige Kompromisser, mener at kunne marchere hen over Hovedet paa Mindretallet, mener, at det med plumpe Fødder uden videre kan træde omtrent Halvdelen af Befolkningens Retsbegreber og oprindelige Følelser ned med en Brutalitet, som end ikke Absolutismen eller Feudalismen nogen Sinde vovede at gøre det, naar det kan falde en Klike ind ved Hjælp af Afstemningsmaskinen at bringe et helt Folk, som f. Eks. ved de to Regeringspartiers Afrustningspolitik, i en beskæmmende og ydmygende Stilling i hele den europæiske offentlige Menings Omdømme, eller naar de samme Flertalspartier giver en enkelt Klasse Begær efter Bytte Rettens Skin gennem et parlamentarisk Oligarkistyre, ja, saa styrter i Virkeligheden den demokratiske Parlamentarismes Grundpiller, Gensidighed og Tillid, sammen.

Men skulde Regeringen virkelig gennemføre sin Plan konsekvent, sikre det, den vil, nemlig en Regering med Autoritet, hvilende paa et Folketingsflertal, som er i Stand til naar som helst at give den en mere eller mindre vidtgaende administrativ diktatorisk Fuldmagt og Beføjelse, saa er det ikke nok at gennemføre en Grundlovsændring som her foreslaaet, saa er det ikke nok blot at afskaffe Landstinget. Thi alle de samme Vanskeligheder og alle de samme Forhold, som nu modarbejder Hensigten, de vil vedblive at gøre sig gældende, ogsaa i et Etkammersystem — medmindre den højtærede Regering samtidig med Forfatningsændringen gennemfører en gennemgribende, reaktionær og antiliberal Reform af Valgloven; men det er maaske ogsaa dette, som er andet Tempo og Stadium i Demokratiets nu indledede Forfatningskamp om Tokammerssystemets Afløsning af et Etkammersystem.

Hvis Landstinget imidlertid ikke føler sig politisk eller moralsk forpligtet til at tage Livet af sig selv til Ære for en politisk falleret social-radikal Regering, saa har Regeringen, forudsat at den overhovedet tillægger denne Sag Betydning og vil sætte noget ind paa at faa den løst paa en bestemt Maade — hvad jo ikke er godt at vide, naar man henser til Regeringens Stilling til sine to største Programsager, Kronens Hævdelse og Rentens Sænkning —, men altsaa forudsat, at Regeringen i denne Sag har en Politik, saa har den højtærede Regering Valget mellem enten at udsætte den nødvendige Landstingsopløsning til efter det ordinære Folketingsvalg i November 1936 og dermed